

Annette Just (FP):

Jeg vil starte med at ønske regeringen til lykke med det fantastiske forlig, den har lavet med Socialdemokratiet og De Radikale, som så i dag bruger det meste af tiden – for ikke at sige næsten hele tiden – på at skyde en kile ind endnu en gang. Jeg er med på, at det ikke kan kaldes et forlig, men en aftale, og I bruger mange andre fine ord. Men så vidt vi andre har forstået, er I blevet enige om, hvordan finansloven skal se ud i store træk.

Så kommer der nu her et forslag om 100 mio. kr. ekstra, og hvordan skal de så gives? Jo, vi starter med at tage lånene hjem, og så forærer vi dem væk igen, for det her skal jo ikke være noget med, at vi skal have pengene tilbage. Nej, de skal foræres som gave. Fremskridtspartiet vil hellere bruge de 100 mio. kr. til varmeghjælp til de ældre danskere, som sidder og fryser. Det er tiden nu. Når der er blevet givet 75 mio. kr. til Nicaragua i 1985 og 70 mio. kr. i oktober 1987, er det ikke tiden nu til at bruge yderligere 100 mio. kr. som gave til Nicaragua.

Vi har meget store problemer i Danmark, vi har mennesker, der må sidde og småfryse nu, da vinteren kommer, men det har regeringen og dens forligspartnere ikke rigtig tid til at gøre noget ved. Derimod har de tid til at gøre en masse ved andre landes udenrigspolitik, det kan de bruge en hel dag på at diskutere på dette tidspunkt. Det synes vi er uanstændigt.

Jørgen Tved (FK):

Vi har i hvert tilfælde ét problem i Danmark, og det er Fremskridtspartiet.

Når det er sagt, skal jeg gerne sige, at det er sjældent, jeg har set et forslag fra Socialdemokratiet, som vi i Fælles Kurs er så glade for, og som vi så helhjertet mener skal have al den støtte, det kan få.

Når det er sagt, kan jeg sige det samme om det forslag, der er stillet af hr. Riishøj fra SF. Det ville måske være rimeligt i denne sag at bruge fantasien en lille smule. Det ville egentlig være forjættende, om USA brugte bare en brøkdel af de penge til at hjælpe befolkningen i Nicaragua med at få genskabt noget af alt det, der er ødelagt, af de penge, som de nu bruger til at understøtte mere eller mindre kriminelle handlinger, som foregår ind over grænserne med de angreb, som kommer fra contraerne.

De, der har været i området, ved, at det eneste, befolkningen i Nicaragua ønsker, er at få lov til at være i fred, at få lov til at indrette deres land på deres egne betingelser, og det eneste, de ikke kan få lov til for USA, er at få lov til at være i fred. De, der har besøgt området, ved også, at naturens muligheder for, at befolkningen kan skabe sig en tilværelse, som de nu ønsker det, er de bedst tænkelige. Derfor er det noget betænkeligt, at ordføreren for partiet Venstre åbenbart er lidt sur over, at der nu er indgået forlig om et finanslovsforslag, hvor de er pisket på plads, og lader det komme til udtryk her i dag ved at sige, at det er et spørgsmål, om man holdningsmæssigt vil ændre sig – altså i retning mod højre – i Nicaragua, før man kan modtage i hvert tilfælde en forøgelse af bistanden.

Jeg er ikke i tvivl om, at også ulandshjælp bliver ydet politisk. Det er den altid blevet, og det vil den sandsynligvis også blive i fremtiden, men her er der altså tale om et folk, som gennem uhyre ofre har bevist, at de vil noget andet, at de vil noget positivt, at de vil, jeg havde nær sagt en demokratisk udvikling. Og så er det lidt af en forbrydelse at komme herop og sige, at der ikke er fuldt demokrati, som Venstres ordfører gjorde. Jamen er man da ikke klar over, at det er et land i krig, at det er et land, som fremmede styrker angriber, både ind over grænserne, fra søsiden og fra luften, og at man i landet under disse omstændigheder ikke altid kan opføre sig, som om man lå ved badestranden et eller andet sted ved Floridas kyst? Der er altså nogle ganske specielle forhold, som gør, at ikke alle demokratiske spilleregler til fulde kan overholdes.

Men hvis man nu brugte sin indflydelse til at fortælle Reagan, at han skulle holde sine kløer væk fra Nicaragua, kunne det jo være, at der i løbet af meget kort tid blev skabt tilstande, som selv Venstre måtte acceptere var ønskværdige for dette område.

Som sagt er vi meget positivt indstillet over for begge de forslag, vi her behandler, og vi ser meget gerne, at støtten til Nicaragua bliver sat i vejret, ja, vi så meget gerne, at man også tog nogle politiske initiativer, der kunne medvirke til, at der blev skabt fred i området. Her skal man ikke bare stå og vask sine hænder og sige, at det er værre andre steder. I den konkrete situation er det de konkrete sager på dagsordenen, vi tager stilling til, og det er dem, der bør have opbakning.